

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoKR/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121209763
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Maruščáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7121209763.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slávky Maruščákovvej a členov senátu JUDr. Rastislava Pellu a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom: Vajnorská 100/A, Bratislava 831 04, IČO: 47 967 692, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Doláková, PhD., s.r.o., so sídlom: Martinčekova 13, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 01, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom: C. XXX/XX, D. - D. XXX XX, zast.: JUDr. Ján Cáfal, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom: Murgašova 3, Košice - mestská časť Staré Mesto 040 01, IČO: 45 607 338, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 5. apríla 2022, č.k. 33Odi/5/2021-123 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok č.k. 33Odi/5/2021-123 zo dňa 5. apríla 2022.

II. Žalovaný má nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej len súd alebo súd prvej inštancie) rozhodol:

I. Žalobu zamietal.

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol tak o žalobe doručenej mu dňa 25.10.2021, ktorou žalobca žiadal, aby súd zrušil oddĺženie žalovaného na základe uznesenia Okresného súdu Košice I zo dňa 23. júna 2021 č.k. 26OdK/127/2021 - 27.

2.1. Argumentoval, že žalovaný pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 167 ods. 2 písm. e/ ZKR (úmyselne sa priviedol do platobnej neschopnosti), § 167g ods. 2 písm. f/ ZKR (nebol platobne neschopný), § 167g ods. 2 písm. h/ ZKR (mal snahu poškodiť svojho veriteľa) a najmä zo správania žalovaného po podaní návrhu nemožno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v rámci svojich možností a schopností podľa § 166g ods. 1 ZKR. Žalobu podal ako veriteľ žalovaného, na ktorého bola pohľadávka zo Zmluvy o úvere č. 3500057619 postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok. Žalobca argumentoval, že v čase pred vyhlásením konkurzu splácal žalovaný svoje záväzky žalobcovi v pravidelných mesačných splátkach v priemere 84 €. Úhrady boli vykonávané prostredníctvom zrážok zo mzdy, teda žalovaný je zamestnanou osobou a disponuje a disponoval dostatočným príjmom na to, aby mohol hoci len sčasti svoje záväzky plniť a uspokojovať pohľadávky veriteľov. Uvedené podľa žalobcu spôsobuje dôvodnú pochybnosť o platobnej neschopnosti žalovaného, poukazujúc na zákonné definície platobnej neschopnosti, za ktorú nemožno považovať stav, kedy dlžník odmieta hradiť svoj dlh. Dlžník teda disponoval a disponuje finančnými prostriedkami na plnenie svojich záväzkov a v prípade ich riadneho plnenia by bol schopný splatiť svoje záväzky. Aj napriek skutočnosti,

že je zárobkovo činnou osobou v produktívnom veku, rozhodol sa riešiť svoju situáciu formou oddĺženia v konkurze; čím sa snaží zbaviť svojej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvných vzťahov tak, aby nemusel uhradiť svojmu veriteľovi ani časť ich pohľadávok. Zdôraznil, že žalovaný sám vo svojom životopise uvádza, že ho exekučné splátky obmedzujú, čo je v rozpore s účelom oddĺženia, ktorým je pomoc osobám, ktoré majú málo majetku a nízke príjmy. Zdôraznil, že žalovaný po podaní návrhu a po vyhlásení konkurzu nevykonával v prospech žalobcu žiadne úhrady svojho záväzku napriek tomu, že sa u neho nezmenili žiadne okolnosti. Je naďalej zamestnaný, jeho životné náklady sa nezmenili, ktoré skutočnosti vyplývajú z návrhu na vyhlásenie konkurzu a zo životopisu žalovaného.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť argumentujúc, že splnil všetky podmienky oddĺženia. Tvrdí, že v čase povolenia oddĺženia mal dlhy u viacerých veriteľov, preto ich nebol schopný splácať. Zo samotnej skutočnosti, že v čase podania návrhu bol zamestnanou osobou, nemožno vyvodiť záver, že nebol platobne neschopnou osobou.

4. Ako nesporné súd prvej inštancie vyhodnotil, že:

- uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 26OdK/127/2021 zo dňa 23.06.2021 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka a dlžník bol zbavený všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze. Nespornou bola aj skutočnosť, že žalobca je veriteľom žalovaného.

4.1. Vo vzťahu k spornej skutočnosti - existencii poctivého zámeru pri podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, vykonaným dokazovaním zistil nasledovný skutkový stav:

- medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom

bola dňa 16.2.2015 uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi pôžičku vo výške 5.000 €, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 72 mesačných splátkach po 100,85 €. Pohľadávka voči žalovanému bola dňa 7.12.2017 postúpená na žalobcu. Podľa rozpisu platieb predložených žalobcom, žalovaný dňa 12.12.2017 zaplatil splátku vo výške 25 €, v období 03-06/2020 platil splátky vo výške 89 €, za 07/2020 zaplatil 89 €, za obdobie 11/2020-06/2021 splácal mesačné splátky 89 €;

- návrh na vyhlásenie konkurzu žalovaný podal dňa 17.06.2021;

- žalovaný je od roku 1999 zamestnaný ako mestský policajt s príjmom cca 1.100 €.

Zadlžil sa spôsobom, že bral pôžičky na zariadenie služobného bytu, platil výživné, bol operovaný a práceneschopný, v dôsledku čoho nestíhal splácať všetky svoje dlhy, ktoré má voči bankám a nebankovým inštitúciám, žalobca je jedným z jeho veriteľov. Nevlastní žiaden aktuálny majetok a v posledných troch rokoch nevlastnil majetok väčšej hodnoty (zistené z konkurzného spisu sp. zn. 26OdK/127/2021);

- v Obchodnom vestníku č. 170/2021 bol dňa 3.9.2021 zverejnený oznam správcu o

zrušení konkurzu na žalovaného z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 ZKR (právna úprava dlžníka v úpadku), § 1 Vyhlášky MS SR č. 643/2005 Z.z. (právna úprava platobnej neschopnosti), § 166 a nasl. ZKR v znení platnom v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu a oddĺženia (právna úprava možnosti platobne neschopného dlžníka domáhať sa oddĺženia konkurzom alebo splátkovým kalendárom), § 166f ZKR (právna úprava práva veriteľa dotknutého oddĺžením domáhať sa zrušenia oddĺženia návrhom na zrušenie oddĺženia), § 166g ods. 1, 2 ZKR (právna úprava poctivého/nepoctivého zámeru) a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná.

5.1. Argumentoval, že v priebehu konania bolo síce preukázané, že žalovaný má pravidelný príjem a že dlžnú sumu žalobcovi splácal v mesačných splátkach po 89 EUR, no uvedená skutočnosť bez ďalšieho nepreukazuje, že preto nebol platobne neschopný. S poukazom na definíciu platobnej neschopnosti fyzickej osoby obsiahnutú v § 3 ods. 1 ZKR nie je vylúčené, že žalovaný nebol schopný plniť 180 dní po splatnosti iný svoj peňažný záväzok voči inému veriteľovi. Platobnú neschopnosť žalovaného naopak potvrdzuje skutočnosť, že mal dlhy po splatnosti voči 11 veriteľom. Výklad pojmu „nie je schopný plniť“ možno chápať tak, že tento znak úpadku je daný vtedy, ak u dlžníka objektívne nastala situácia, ktorá bráni uspokojiť pohľadávky veriteľov v určenej lehote splatnosti, aj keby chcel. Žalovaný svoje dlhy zjavne schopný platiť nebol. Zo žiadnych skutkových tvrdení žalobcu nemožno vyvodiť záver, že žalovaný mal snahu poškodiť veriteľa, teda žalobcu. Žalobca neuviedol, aká bola výška záväzkov žalovaného voči svojim veriteľom, preto nebolo možné overiť jeho tvrdenie, že príjem žalovaného postačoval na úhradu záväzkov všetkým jeho veriteľom.

5.2. Keďže poctivý zámer súd skúma aj v rovine správania sa dlžníka po podaní návrhu na konkurz a oddĺženie, ktoré správanie sa posudzuje v rovine ekonomickej, osobných pomerov a podľa súčinnosti poskytnutej v oddĺžovacom konaní, súd prvej inštancie posudzoval návrh na zrušenie oddĺženia aj v tomto smere a dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal súdu, že by zo správania sa žalovaného vyplývalo, že po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu nemal snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich schopností a možností. Nebolo preukázané ani to, že by veriteľom, resp. správcovi neposkytoval potrebnú súčinnosť a ani to, že by sa do platobnej neschopnosti priviedol úmyselne.

5.3. O trovách konania rozhodol podľa § 255 C.s.p. tak, že nárok na ich náhradu priznal v konaní úspešnému žalovanému.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ a e/ (tento odvolací dôvod odvolateľ výslovne nemenuje, no z obsahu jeho odvolania vyplýva) C.s.p.

6.1. Nestotožňuje sa s právnym záverom súdu vo vzťahu k platobnej neschopnosti žalovaného z dôvodu, že podľa názoru súdu prvej inštancie jeho platobnú neschopnosť potvrdzuje existencia dlhov po splatnosti voči jedenástim veriteľom, nakoľko sama táto skutočnosť nespôsobuje platobnú neschopnosť. Nebolo zo strany žalovaného preukázané v akých výškach boli jeho dlhy voči ostatným veriteľom a či tieto dlhy boli v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu aktívne, teda existovali v určitej výške, alebo či boli už splatené. Relevantnou okolnosťou je aj výška týchto dlhov, pretože ak sa pohybovala v nie vysokých sumách, potom žalovaný mohol svoje dlhy uspokojovať pomerne v mesačných splátkach vo výške 20 EUR, 30 EUR, čím by prejavil úprimnú snahu riešiť svoje dlhy a tým aj svoj poctivý zámer. Argumentuje, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný dosahoval pravidelný a nemalý príjem od roku 1999, z ktorého mohol hoci aj čiastočne uspokojovať pohľadávky veriteľov. Zdôraznil, že platobnú neschopnosť dlžníka nemožno posudzovať z čisto formálneho hľadiska, teda z hľadiska splnenia formálnych znakov platobnej neschopnosti podľa § 3 ods. 2 ZKR, nakoľko splnenie týchto znakov môže dlžník sám svojim a aj možným úmyselným konaním navodiť tým, že prestane splácať pravidelne, aby sa dostal do zákonom požadovaného omeškania, hoci v skutočnosti je v jeho možnostiach dlhy splácať. Je potom na dlžníkovi, aby prejavil súčinnosť a úprimnú snahu, komunikoval s veriteľmi a pokúsil sa svoje dlhy riešiť.

Tvrdí, že zo strany žalovaného nebola preukázaná dôvodnosť podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, keď žalovaný vôbec neuviedol aké výdavky mal v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, neuviedol a nešpecifikoval výšku svojich dlhov, neuviedol rozhodujúce objektívne dôvody, pre ktoré sa nachádzal v nepriaznivej situácii, ktorá by odôvodňovala podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok.

Má za to, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná majetková schopnosť žalovaného, preto nemožno dospieť k záveru o platobnej neschopnosti, v opačnom prípade by potom dlžník, ktorý dosahuje príjem aj 1.000 EUR v čistom a nemá žiadne objektívne dôvody (zdravotné a podobne) má pár veriteľov s nižšími pohľadávkami bol automatický platobne neschopný, ak by prestal splácať svoje dlhy, aby naplnil zákonné znaky platobnej neschopnosti a svoj príjem by si mohol takmer v celosti, resp. v prevažnej výške užívať. Dlžník musí preukázať svoj poctivý zámer tým, že vyvráti a preukáže skutočnosti odôvodňujúce jeho platobnú neschopnosť (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP).

6.2. V ďalšom poukázal na procesné pochybenie súdu prvej inštancie, keď nevykonal ním navrhnutý dôkaz-výsluch žalovaného, napriek tomu, že bol uvedený priamo v žalobe a výsluchom žalovaného chcel žalobca zistiť majetkový, ako i osobný stav žalovaného (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP).

6.3. Súdu prvej inštancie vyčíta aj nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP).

7. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

8. Reagujúc na vyjadrenie žalovaného žalobca opakuje argumenty uvádzané už v priebehu konania na súde prvej inštancie a v odvolaní.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

10. V prvom rade sa odvolací súd zaoberal skutočnosťou, či dôvody uvádzané odvolateľom sú prípustnými dôvodmi pre podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 CSP. Odvolateľ ako odvolací dôvod uvádza dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) t.j., že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; písm. f) t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; písm. h) t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; písm. d) t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; písm. e) t.j., že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Ide o prípustné odvolacie dôvody, preto odvolací súd meritórne odvolanie prejednal.

10.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

10.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej CSP priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra ESLP opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

10.3. Ďalší odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom

na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli inak najavo z hľadiska závažnosti (dôležitosti) zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. CSP o vykonávaní dokazovania.

10.4. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

10.5. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

11. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.11.2023 o 10:45 hod. v pojednávacej miestnosti č. 200/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na Úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 3 CSP.

12. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav na základe dokazovania, ktoré vo veci vykonal. Svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplývali, pričom prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 CSP, na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, z ktorých vyvodil správne práva a povinnosti strán sporu.

13. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 1 CSP). Na doplnenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam navyše udáva:

Predmetom konania je zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného, ktorý žalobca odôvodňuje naplnením hypotézy podľa § 166g ods. 2 písm. e), f) a h) ZKR.

14. Ust. § 166g ods. 5 ZKR stanovuje, že v konaní o vyhlásenie konkurzu súd neskúma poctivý zámer dlžníka. Kontrola poctivého zámeru prichádza do úvahy len na základe veriteľskej aktivity po rozhodnutí o oddĺžení. Každý veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením, má právo domáhať sa zrušenia oddĺženia do 6-tich rokov od vyhlásenia oddĺžovacieho konkurzu, ak preukáže, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer. Skúmanie poctivého zámeru sa týka tak činnosti dlžníka pred podaním návrhu na oddĺžovacie konanie, ako aj po rozhodnutí o oddĺžení. Zákon príkladným spôsobom vymedzuje skutočnosti, ktoré osvedčujú tak poctivý, ako aj nepoctivý zámer.

14.1. Žalobca teda tvrdí, že žalovaný ako dlžník nebol platobne neschopným v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z., pretože z jeho mzdy sa vykonávala exekúcia na uspokojenie pohľadávky žalobcu ako veriteľa formou pravidelných zrážok zo mzdy povinného, pričom žalovaný je zamestnaným od roku 1999. V konaní nebolo sporné, že E. A. poskytla žalovanému pôžičku vo výške 5.000,- EUR, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v mesačnej splátke 100,85 EUR (akceptovanie žiadosti o poskytnutie E. pôžičky č. 3500057619). Nebolo sporným ani to, že Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 7.12.2017 bola pohľadávka zo Zmluvy o pôžičke postúpená na žalobcu.

Z obsahu konkurzného spisu je zrejmé, že žalovaný mal celkovo jedenásť veriteľov, je rozvedený s vyživovacou povinnosťou voči dvom deťom a do konkurzného konania si prihlásili pohľadávky štyria

veritelia v celkovej výške 34.316,76 EUR. V Zozname majetku uviedol, že nevlastní žiaden majetok, žiadnu stavbu, žiaden byt ani nebytový priestor, hnutelné veci, cenné veci, peňažné pohľadávky, ani iné majetkové hodnoty. Nebol v posledných piatich rokoch vedený ako držiteľ alebo vlastník motorového vozidla.

14.2. Odvolací súd zdôrazňuje, že účelom oddĺženia podľa štvrtej hlavy ZKR nie je garancia úplného uspokojenia pohľadávok veriteľov, ale jeho účelom je zbaviť dlžníka – fyzickú osobu jeho dlhov, aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života a aby negenerovali jeho ďalší úpadok a dlžník mohol sa opätovne postaviť na vlastné nohy po hospodárskej stránke zabezpečenia svojej ďalšej existencie (nález ÚS SR zo dňa 10.01.2017, sp. zn. III.ÚS 570/2016). A naopak, podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu spojeného s oddĺžením nie je možné riešiť situáciu, ktorou sa dlžník snaží zbaviť svojej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvných vzťahov tak, aby svojim veriteľom (v danom prípade najmä žalobcovi) nemusel uhradiť judikovanú pohľadávku a to ani čiastočne, pretože takéto konanie spochybňuje poctivý zámer dlžníka a vedie k dôvodným obavám týkajúcich sa zneužitia daného inštitútu oddĺženia samotným dlžníkom, v danom prípade žalovaným.

14.3. Je pravdou, že súd pri vyhlasovaní konkurzu nemá reálnu možnosť skúmať platobnú neschopnosť dlžníka, nemá možnosť posúdiť jeho reálne možnosti a schopnosti plniť dlhy, pretože vychádza z navrhovateľom tvrdenej pravdivosti a úplnosti informácií ním poskytnutých, teda nemožno vylúčiť jeho nepoctivý zámer. Súd teda existenciu poctivého zámeru u dlžníka pri vyhlásení konkurzu neskúma, skúma ju až na návrh veriteľa, že tento u dlžníka absentoval (dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu).

14.4. Odvolateľ v podstate pri preukazovaní nepoctivého zámeru žalovaného argumentuje jeho pravidelným príjmom vo výške cca 1.000,- EUR a tým, že je v produktívnom veku, z ktorých skutočností vyvodzuje záver, že nebol platobne neschopným. Ako už bolo uvedené vyššie platobnú neschopnosť definuje § 3 ods. 2 zák. č. 7/2005 Z.z., keď ustanovuje, že fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno od dlžníka vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a) predpokladá sa, že je platobne neschopný.

15. Z obsahu oddĺžovacieho spisu 26Odk/127/2021 je nepochybné, že do konkurzného konania si prihlásili svoju pohľadávku štyria veritelia v celkovej výške 34.316,76 eur (pohľadávky z pôžičiek aj od nebankových subjektov).

Odvolací súd nespochybňuje skutočnosť, že je žalovaný v pracovnom pomere s príjmom cca 1.000,- eur, no za situácie, keď má vyživovaciu povinnosť vo výške 240,- eur, náklady spojené s bývaním 240,- eur, sumu 139,- eur mu sťahuje zamestnávateľ ako dlh na pôžičke, je úplne nereálne, aby zo sumy cca 380,- eur vedel uhrádzať aspoň nevyhnutné výdavky pre živobytie (strava, ošatenie) a zároveň uhrádzať aspoň v minimálnych čiastkach všetky svoje záväzky voči veriteľom. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovaný bol platobne neschopný v čase podania návrhu na oddĺženie. To, že žalovaný nemá žiaden majetok vyplýva napokon aj zo skutočnosti, že na základe preskúmania pomerov dlžníka v súlade s ust. § 166i ZKR správca zistil, že žalovaný nie je vlastníkom žiadneho hnutelného ani nehnuteľného majetku, ktorý by mohol podliehať konkurznej podstate v zmysle § 167 h ZKR, v dôsledku čoho bol konkurz ukončený (oznámenie v Obchodnom vestníku 170/2021 dňa 3.9.2021 K044534).

16. K tvrdeniu žalobcu o nepoctivom zámere podľa § 166g ods. 1 písm. e), h) ZKR odvolací súd udáva, že nie je podložené žiadnymi konkrétnymi tvrdeniami a dôkazmi ho preukazujúcimi (odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o preukázaní nepoctivého zámeru zaťažuje žalobcu).

17. Vo vzťahu k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, odvolací súd udáva, že výsluch žalovaného, ktorý odkázal na pojednávaní na svoje písomné podania s tým, že viac k nim nemá čo dodať, nebol spôsobilý preukázať pre rozhodnutie vo veci právne významnú skutočnosť (existenciu nepoctivého zámeru žalovaného) z dôvodov uvedených vyššie.

18. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd udáva, že v odvolaní nestačí odvolací dôvod formálne označiť odkazom na príslušné zákonné ustanovenie, ale je potrebné ho aj identifikovať, t.j. uviesť v akom konkrétnom pochybení/postupe súdu došlo k jeho naplneniu. Pri tomto odvolacom dôvode uvedené absentuje, preto jeho existencia nebola predmetom odvolacieho prieskumu.

19. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu ako vecne správny, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania pre úspešného žalovaného.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal ich náhradu v plnom rozsahu.

21. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).